

دژوند پانې

دويمه شعري ټولگه

عزت الله شمسزي

Ketabton.com



د کتاب خانگړنې

د ژوند پانې	د کتاب نوم:
عزت الله شمسزی	شاعر:
د لغمان فرهنگي ټولنه	خپرونډوی:
۹	د خپرونو لړۍ:
(۱۰۰۰) ټوکه	چاپ شمېر:
خپله شاعر	کمپوز:
حشمت الله ناصری	د پښتۍ ډیزاین:
۱۳۸۲ل-۲۰۰۷م	چاپ کال:



خوڙو ملگرو ته مڀ چڀ تل
يڀ مينه را ڪڙي

اغزوته موسکا

لاس مې پورته کړی یوه نوې دعا غواړمه
نن به زه له خدایه خیر د ټولې دنیا غواړمه

ژونده ما له تانه کله لویه تمه کړې ده
زه خو دې دنیا کې بس یوه خوله خدا غواړمه

ډېرو فقیرانو، زیارتونو باندې گرځمه
خدای نه چې څه غواړمه اول په کې تا غواړمه

شرق وهه بارانه چي غوتی له تندې مړې نه شي
زه مې په ځان نه يم دې اغزو ته موسکا غوارمه

مورځ خو دې تورتمه له دې ژونده پښیمانه کړو
لار ورکړه سپېدو ته سبانو ته سبا غوارمه

ته راغلي یو نور راغی تیارې مې له زړه ووتې
دغه یوه شپه درنه تر ډېره رڼا غوارمه

زړونه، ارمانونه

دلته زموږ په ارمانونو باندې څه ونه شول
ته څه خبر يې زموږ زړونو باندې څه ونه شول

په دې وطن کې په ستم پسې ستم روان دی
ددغو خلکو په سرونو باندې څه ونه شول

دلته څه خلک دي جنت د ژوند په بيه پلوري
په دې دنيا کې جنتونو باندې څه ونه شول

ستوري به څنگه تر سحره پورې ورسېږي
بېگا د ستورو امپلونو باندې څه ونه شول

زموره لويې لويې دښتې خود له تندي نه مري
زمورځو څپو څپو سيندونو باندې څه ونه شول

وحشت يې لا په پرهرونو باندې لويې کوي
ددي ولس په غيرتونو باندې څه ونه شول

بادونه

بې کوره شنو بادونو چېرته بلې خواته لاړشئ
زمونږ له زخمي غرونو چېرته بلې خواته لاړ شئ

بس ستړي یو ډېر ستړي، نوره مینه غواړو مینه
پرديو ارمانونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

اورونو موږ په لپه کې اوبه ورکړې چې شنه شي
زمونږه له باغونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

مات شوي گلدانونه اوس گلان کرو نغري کې
سپړليو او گلونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

لاسونه د سپېدو مو گړپوانو ته در لنډېږي
بدبختو تورتمونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ.

لندی قیامت

کلي کي کوکنار سپري گلونه ته به چبرته يي
ناخي له مستي نه چنارونه ته به چبرته يي

اور شوه هغه تنده چې په زړه کې مې ساتلې وه
غېرکې مې رانغاړي ارمانونه ته به چبرته يي

ناست يمه وړو وړو هندارو ته د اوبنکو مې
ورک وي رانه ټوله شپه خوبونه ته به چبرته يي

راشه چې له زړه هره پرده پورته کومه زه
وايم لاروي باد ته حالونه ته به چېرته يې

اوس هم هره ورځ کلي کې جوړ وي يو لنډی قيامت
شاوخوا د سترگو وي جنگونه ته به چېرته يې.

ژېر مازیگری دی ددین دعا مې وکړله
لیه مې شمسزیه کړل لاسونه ته به چېرته يې.

د پېغلو سترگو سلامونه

سحر هغسې نه وي، مازيگر هغسې نه وي
اوس زړه مې بند په خټو کې د لمر هغسې نه وي

يو خوب و پو پناه شو چې په خوب کې مې ليدلې
اوس ډېر خوبونه وينم خو منظر هغسې نه وي

چې کله هم باران وشي دغرونو غاړې گورم
سپړلی وي او گلونه خو يو غر هغسې نه وي

اوس ما خوروي نه، د پېغلو سترگو سلامونه
دا زړه مې خدايزده مات شو که نظر هغسې نه وي

نن سترگې غړولې شو تيارو کې ستوري وینو
تر عمره به زموره مقدر هغسې نه وي

يو درد مې و په زړه کې چې غزل زما غزل و
اوس هم شعرونه ليکم خو اکثر هغسې نه وي

کمزوری

نیمه شپه یو شوک وځي له بڼاره خو هېڅ نه وایي
ونیسي له ستورو سره لاره خو هېڅ نه وایي

دلته یو مین دی هسې نورې فلسفې وایي
ټوله شاعري یې ستا لپاره خو هېڅ نه وایي

گل چې مجبوری نه د اغزو غېږه کې وځاندي
داسې پښتنې هم شي ناچاره خو هېڅ نه وایي

سوځي پښتنه لکه ډیوه تاوه راتاوه شي
غلي د جانان له خرمزاره خو هېڅ نه وایي

څه وکړي کمزوری دی له ژوند سره جنگ نه کېږي
ستړی دی شمسزی له خپل روزگاره خو هېڅ نه وایي

يوه سپوږمۍ

گټه د هر چا زما زيان خوښېږي
دژوند لپاره مې ارمان خوښېږي

خانده چې اوبنکې دې له سترگو راشي
لمرينه ورځ کې مې باران خوښېږي

يوه سپوږمۍ په کې ملگرې لرم
ځمکې تر تا مې ډېر اسمان خوښېږي

دماشومانو روان ستوري خوش وي
خو زما خوځنده انسان خوښېږي

شمسزيه بنگلي مينه څه پېژني
ددوی دسرو زرو بوتان خوښېږي.

د ستورو گاونډی

خدایه داڅه وشول نه مړ او نه ژوندی شومه زه
هسې پر ځمکه بار بې لاسو پښو نیالگي شومه زه

مورځو یاران همدې یوه خاوره کې وغورږدو
خوڅوک نرگس شول څوک گلاب، منع کې اغزی شومه زه

اوس رانه څه پوښتې چې څنگه مې زړه تاته درکړې
زه هم پوهېږم نه چې څنگه لېونی شومه زه

زمانې ووايه معیار د ښه او بد څنگه دی
په څه دې خپل شوم او په څه درنه پردی شومه زه

پرون په خیال کې د سکروټو پر غره وخته
ښکاري ستا مینه کې د ستورو گاونډی شومه زه.

خپې خپې خبرې

د ژوند د ورکې فلسفې غوندې خوږې خبرې
وکړې جانان په لنډه ساه وړې وړې خبرې

نن يې پر شونډو باندې وېره دغماز خوره وه
پتې يې وکړلې د سترگو اينې خبرې

زما پر زړه دې رپ د سترگو دومره دروند پړيوځي
لکه چې کلي کې مشران کوي پخې خبرې

دلمر له وړانگو نه شرمېږي چې رسوا يې نه کړي
سپوږمۍ او ستوري کړي يو بل سره د شپې خبرې

شمسزيه داسې چې له تورو نه نغمې جوړوي
دکلي سيند درته راوړي خپې خپې خبرې

ورکې سندرې

دا څه موده مې ورکې وې سندرې ستا په څېر
خپه وې گرځېدې به رانه لرې ستا په څېر

ما زړه پرېښود د گونگې کليوالې په پلو کې
که نه ښار کې وې ډېرې ژبورې ستا په څېر

يو څو ورځې دقافله ښاپېريو سره هم وم
والله چې دومره نه وې جادوگرې ستا په څېر

دچا دمینی زور دشنی گنبدی ملنگان کرل
اوسپری په زیارت کې شنی کوتری ستا په خپر

شاعره! خیال زما هم تل له عرشه راتاوپری
خو نه لرمه ذهن کې خبرې ستا په خپر

شمسزیه دومره پېر نه دی یو خو کسه په شمار دی
چې اوسې له منطق او عقله لرې ستا په خپر.

لمر پر لاره

نن گهيځ بيا د لمرد تلو پر لاره
يوه غوتی د گلاب و غورېده،
او د تنکیو انگیو،

په وړمو يې،

فضا بسکلې

کرله،

خو، خدايزده،

لمر ته و نن چا د کبر جام ورکړی؟

چې له غروره يې،

ولارو سلامي گلو ته ونه کتل

اوله غصې نه يې دمخ له کاسې،

گرمې لمبې،

وشيندلې،

لمر،
نن دگلو، ارزښت، ونه پېژاند،
لمر،
د يوې ورځې په ژوند
او په بنايست، و غولېد.
خو چې ماښام شو، د ختيځ له لوري،
د توري شپې، گزمې را وختلې.
لمر بيا د کبر جام، پر سر واړاوه
او، د تنکيو، گلغوټيو، په څېر
د خپل غرور،
پر بستر،
پر بوتلو.

د زړه لمبې

چې زه يې وسوم ستا دې هره ادا اور واخلي
ستا دې خپه خپه ځواني او بنکلا اور واخلي

د زړه لمبو نه زه هېچا ته شکایت نه کوم
زه سوی بڼه يم هسې نه چې دنيا اور واخلي

له اغزو پرته دگلونو څانگې بدې بنکاري
بې-له غمونو دې دژوند هره سا اور واخلي

لکه پتنگ اور په وزرونو کې اسمان ته ورمه
هڅه مې داده چې دا توره فضا اور واخلي

ته چې يو گام هم دنږدې راتللو زيار نه کارې
دخدای په امان ستا دې-له لرې موسکا اور واخلي.

بنسپرا

خه چاره په کار ده یاره دلته بیا لپونی کېږم
جانان سم راسره نه ځي په والله لپونی کېږم

په ډېر صبر صبر یاره زما زړه لمبه لمبه شو
اوس مې عقل لوگی کېږي خامخا لپونی کېږم

ما مې وینه نذرانه کړه چې سپرلی په دې بنار راشي
چا لاسونه لپه کړي، کړي بنسپرا لپونی کېږم

دي مڙواندي شان مالت کي ٽول غمونه را په شا شول
ته دتورو غرو مارغه شوي، زه تنها لپوني کپږم

بنکلي سم لکه هنداري هر سږي په کي ځان ويني
د ازل وپش کږمه پاتي، بينوا لپوني کپږم

که لوږدم غيږ کي مې نيسه نن مې بخت سره جگړه ده
په اغزو کي مې منزل دي کړه دعا لپوني کپږم.

گیلی

سیپورمی د ورخی لاس ته راشي رانه بېرته تښتي
لپه مې ډکه له ښکلا شي رانه بېرته تښتي

جانانه اوس چې توره شپه کې کله لار ورکوم
سترگې دې یادې کړم رڼا شي رانه بېرته تښتي

زړه کې مې ډېرې گیلې شته خو زړه مې تا سره دی
لږ څه مې ذهن کې پیدا شي رانه بېرته تښتي

دجانان وصل وي یوه شېبه بېلتون سر او کال
میاشت کې یوه ورځ نیمه پخلا شي رانه بېرته تښتي

مړوند په سترگو باندي کېږدي چې حال ونه وایي
ماته راگوري په خندا شي رانه بېرته تښتي.

سکوت او شور

داسې وخت هم و چې به ما په لویه لاره ژړل
ماشوم زرگي به مې له گله هم له خاره ژړل

ما به د خپل زړه سوې ساندي هم سندرې کولې
ستا جدایی کې چې به ما دا ستالپاره ژړل

هغه بدرنگې شپې هم زمور په چم تېرې شوې
چې به مو سپینه ورځ د تورې شپې له ډاره ژړل

چې به مې یاد شوې تیارو خونو کې بپوزلې حورې
ما به د بنار هرې ډیوې ته تر سهاره ژړل

شمسزیه خه بنکلي جگړه وه د سکوت او دشور
دې له ټینگاره زما، ما یې له انکاره ژړل

الماس

څوک چې يو گام راسره لاس په لاس شي زړه ورکوم
چې رابنکاره په چا کې لږ اخلاص شي زړه ورکوم

غېږه مې هر چا ته پرانيستي يم چينه د مينې
بنکلی که هرڅومره تېره الماس شي زړه ورکوم

دغرو او دښتو ساده خلک يو چل نه پېژنو
چې لږ دښمن هم راته ټيټ و پاس شي زړه ورکوم

ورځم د تورو غرو تر شا ويدي جذبي وينوم
که مې ملگری څوک په دې احساس شي زړه ورکوو.

دعا

جوړمې له بڼېرو نه شي دعا په دغه بڼار کې
بڼکاري چې قبلېږي نه بڼېرا په دغه بڼار کې

خدای ته به لاسونه په دې هیله لپه نه کړم چې
دا سړی غلام کړه دا پاچا په دغه بڼار کې

موربه لېوني دڅلورلارو یو خو ورځ راځي
پېغلي به شیندي پر مور بڼکلا په دغه بڼار کې

خدایه قربانی زموږ ددې لپاره نه وه چې
چور دې شي بڼایست لوتنه حیا په دغه بڼار کې

دغه فیصله به ستا همزولو باندي وکړمه
شوم که مخامخ درسره بیا په دغه بڼار کې

وړاندې زمانه درسره نوره یاري نه کړي
گرځه یو څو ورځې په خندا په دغه بڼار کې

نجونې وایي بڼکاري چې شمسزیه مین شوی یې
توله ورځ یې ځان سره لگیا په دغه بڼار کې.

درد

غوټی غوټی شي خو موسکي نه شي گلونه دلته
بنکاري غورېږي نه د زړونو ارمانونه دلته

دتورې شپې تياره او درد ته خپه نه يم دومره
خو کاشکې وای د سپېده دم غوندي لاسونه دلته

وخته دخپلې بېوسۍ تصوير چې گورمه زه
بنکاري رښتيا نه شي زما ياغي خوبونه دلته

ستا تر وصال دمخه بڼه په زوره وژارمه
تر هر سپرلي مخکې اورېږي بارانونه دلته

شمسزیه اور د نفرتونو او هوس الوټی
غواړي سکاره کړي دا خو پاتې دېوالونه دلته.

شاعرانه خبرې

دا به وي گرانه څه چې ته رانه ارمانه غواړې
فصل مړه ځمکه کې د اوبنکوله بارانه غواړې

څو کاله کېږي پسرلی پرې غورېدلی نه دی
خوته موسکې موسکې غاټول له بیابانه غواړې

زمانې دې کې کومه پته فلسفه پرته ده
ستومانه روح مې په بدن کې سرگردانه غواړې

بنکاري زما د سندرېزې لارې مل شوې بنکلیه
چې هره ورځ شاعرانه خبرې مانه غواړې

دبنار څه خلک د هر چا په عبادت روږدي دي
شمسزیه هسې تقدس یې له ایمانه غواړې.

چېرته بل خای

غورېږي اسمان دلته او اورېږي چېرته بل خای
په برخه مو دي شپې سپوږمۍ غورېږي چېرته بل خای

مور سل خزانه گالو دیوه سپرلي په تمه
هغه هم چېرته لاره کې تاوېږي چېرته بل خای

عجیبه شان سلوک کړي دجانان د زلفو ولونه
زیندی شي زما غاړې ته خورېږي چېرته بل خای

حیران یمه د سپینو ستورو دغه نزاکت ته
سترگک وهي ټول ماته او ځلېږي چېرته بل خای

زما د زړه انگر ته یې غمونه رالېږلي
په خپله د جانان تصویر او سپرې چېرته بل خای

د زړه خاموشه بنار

هغه هم ولاړه هک حیرانه وي چې نه یمه
بس لکه دستوري پرېشانه وي چې نه یمه

مرگه ستا له وپرې هره ورځ رانه پوښتنه کړي
بل به څوک نږدې درته تر ځانه وي چې نه یمه

ستا د زړه خاموشه بنار زما په نوم ودان شولو
دغه پاچاهي به بېرته وړانه وي چې نه یمه

زه یم چې وفا درنه د سر په قیمت غواړمه
بیه د ښکلا به دې ارزانه وي چې نه یمه

وايي په کې زه یم چې خبرې دې غزلې دي
شعر به دې شمسزیه بې عنوانه وي چې نه یمه

توپان

دا نن چې لکه ستوري پرپشان یوزه او ته
منزل ته تورو ورپخو کې روان یوزه او ته

راځه چې مخ ور واړوو پوښتنه ترېنه وکړو
ترڅو به زغلولي دې توپان یوزه او ته

دا خیر که مو غماز ترمنځه جوړه فاصله کړه
په زرونو کې خویو بل ته ښه گران یوزه او ته

زه خیر ستاد بنایست غواړم ته خیر زما د سر
ولاړ د بلا مخې ته حیران یو زه او ته

یو وخت و چې د سرو گلونو غېږ کې اوسېدو
اوس سترگو کې اغزي د ټول جهان یو زه او ته

شمسزیه دمرگ کومي ته دانگل وي یوه ورځ
تر کومه به په لټه د امکان یو زه او ته.

د بخت ستوری

ته په رښتیا چې یې د غم مقابله ته ولاړ
د ژوند د ستري پېچ و خم مقابله ته ولاړ

شور کې د خپلو اسویلو راز د تخلیق لټوي
یې د بادار د جهنم مقابله ته ولاړ

ستا یوې سترگې نه خندا بلې نه اوبکې څاڅي
خومره ډاډه یې د ماتم مقابله ته ولاړ

خدایزده چې چا دې د بخت ستوری نړولې گرانه
چې خالي لاس یې د تورتم مقابله ته ولاړ

غوښتل مې زه لکه سپرلي ستا پر زړه وغورېږم
کاش نه وای ته مې د کرم مقابله ته ولاړ.

قلنگ

يا به له بناره وځي يا به هم قلنگ ورکوي
که دا ونه کړي نو سرزوري گواښ د جنگ ورکوي

دخپل قاتل دې هوبنياری ته هم حيران يمه زه
زما د قتل ارادې ته د ژوند رنگ ورکوي

څه جادوگر دی لوی واړه ورته سرونه ټيټ کړي
په همیانی کې يې څه شته هغه ته شرنگ ورکوي

د لښکرونو پاچا پام په ملنگانو کوه
دلته د ماتې او بري زیری ملنگ ورکوي

چې مازيگر لمر په لوبدو شي نو ټپه ټپه شم
ته وا، څوک شته زما د زړه رباب ته ترنگ ورکوي.

خواخوږې

خو کاله کېږي
لر او بر گرځېدم
ما یو خواخوږی، یو جانان لټاوه
ما مې د خپلو لېونو خیالونو
هغه بنایسته بنا پېری نه موندله
چې یې تصویر زما په زړه
زما په روح کې
پروت و

اخ بڼه شوه ،
خومره بڼه شوه ،
ډېره بڼه شوه ،
ما د زرینې شپې ،
له سپینو ستورو ،
ډک اسمان کې
ته وموندې
ما دې په سترگو کې
د خپل زړه ناخوابه
سوالونو ته ځواب ومونده
ما مې ،
د خپل ژوندون ،
تیاره ما بنام ته ،
سپینه سپوږمۍ وموندله
نو گراني !
خه دنېکمرغۍ شپې دې ،
راځه چې اوس د غره لمنه کې ،

دنيا نه لرې خپلې تېرې،
هېرې بدمرغۍ
وژارو

پرېزده که خدای وکړي
زموږ د اوبنکو سیند
زموږ پر کلي
هم سپرلی راخور کړي
اودا سپرلی

زموږ

د ټولو کلیوالو هیلې وغورږوي.

زه او جانان

زه او جانان مې په خه چل دواړه يو ځای اوسېږو
لاس مې لنډ کړی د اجل دواړه يو ځای اوسېږو

مورځپیل شوي د يو بل تر سيوري لاندې خوښ يو
څپري گربوان او جر وړبل دواړه يو ځای اوسېږو

شپې د سپوږمۍ دي اوس د ستورو منځ کې ژوند تېرو
يو بل ته اوروو غزل دواړه يو ځای اوسېږو

زه هم شاعر يم د فطرت په شهکارونو مين
غردې خوښېږي که ځنگل دواړه يو ځای اوسېږو

نور مو په غره کې لتهوئ لکه نښتر او څپري
زه او شمسزی شېل بلل دواړه يو ځای اوسېږو.

لمبې

سپوږمۍ هم نه وه د تيارو په منځ کې پاتې ومه
بېگاه د اوبنکو د ډيوو په منځ کې پاتې ومه

خود به بڼايسته يې چې گلونو سره ژوند تېروې
زه خو څو کاله د لمبو په منځ کې پاتې ومه

ته چې د بڼار شوي ته هونبنيار شوي زه ساده په دې چې
ولي دخپلو تورو غرو په منځ کې پاتې ومه

لاس دي په وخت رانه کړو اوس بېړۍ د امن شولې
بڼه دي ليدم چې دخپو په منځ کې پاتې ومه

هغه مهال چې د قسمت تر وزر لاندې نه وم
د ډېرو خپلو او پردو په منځ کې پاتې ومه

شمسزۍ چې داسې لېونۍ اوسودايي گرځمه
يوه شېبه د بڼاپېرو په منځ کې پاتې ومه.

د دنیا دوزخیان

خدايه دا موربه په دنیا دوزخیان؟!
سلگونه ورځې مو،
د اوړي د تاوده لمر،
په دوزخ کې،
داسې تېرې شوې چې،
نه مو د خاورو بام لیدلی
اونه شنه اسمان کې وریځ
زمور پر سر سیوری شو،
بنایي،
دوزخ کې به هم،
دومره گناهگار بندگان،
خوار نه وي چې،
تنده یې وژني،
او اسمان پرې،
د یو خو شاخکو باران ونه کړي.

غربت

زمور بېوسه سترگې،
پوره يو
اورى،
د سارا له تورو كانو سره وژرېدې.
اوس بيا د ژمي شپې دي
زمور بېوسه
او بې څوكه ماشومان،
د بشریت متمدنه پېر كې،
ديخ له لاسه،
په بې بامه،
بې كړكيو،
كنوالو كې،

په دې هیله، کنگل شوي
ناست دي،
چې د ساره ژمي سيلیونه
د خپل ژوندون،
دیوه وساتي.

راځئ!
ددې پېړۍ،
د ژوند د پرمختگ نښې
زموږ خپرو کې هم وگورئ،
ایا

نړۍ کلی کېدل
خلک همدې ته وایي؟؟!

مرگ او ژوند

اوس بل جانان لرمه ستا په تمه پاتې نه يم
غم سره خوښ يم د خدا په تمه پاتې نه يم

زه د ستار غوندي په خپله هم او زلرمه
يوازې توب کې هم د چا په تمه پاتې نه يم

هوا خو نه يم چې د واورې په خپه ورکه شم
وزر مې شته خو د فضا په تمه پاتې نه يم

د مرگ او ژوند ترمنځ يو راز دی همغه لټوم
نور د دنيا او ما فيها په تمه پاتې نه يم

تش دومره غواړم چې تر تلو مخکې يو څه ووايې
خیر که ادنی وي د اعلی په تمه پاتې نه يم

مغروره غوتی

که سپرلی بیا زموږ پر کلي راغی،

نو ته پوهېږي

زه به څه کومه؟

زه به،

د خپل مالت،

تنکي، تنکي،

بنايسته گلونه،

زه به،

د خپلو تورو غرونو نه،

نازکي،

سرې او سپينې غوتې،

لکه پخوا غوندي راټولې کړمه،

خو دا ځل،

هغسي سودا نه كوم،
چي مي د خپل كلي
تنكي، تنكي گلونه،
پانې پانې كرمه،

او بيا يې څوك
د كوم ظالم تر قدمونو لاندې وغورځوي
ما مې له خدای سره وعده كړې ده.
نور به،

د خپل كلي مغروره غوتې
ددې دنيا بې قدرو
خلكو باندې نه خرڅوم،
نور به،

د خپلو خړو غرونو
سره گلونه،
د خپل كلي مستو پېغلو ته وړم.

زموږ بڼار او زموږ کلي

زموږه بڼار او زموږ کلي

يو تر بله لري،

کت مټ، زما او ستا

ترمنځ چې دبيلتون

فاصله

کلي همدومره،

بڼار نه لري پروت دی.

نن مې له بڼاره بيا تر کلي تگ و

زموږ تر کلي پورې ،
د گاډۍ لس دقيقې لاره ده ،
زما په منزل ،
نيمه گړۍ .
گاډۍ مې نه خوښېږي ،
تر کوره ټوک ټوک ،
او پنځه افغانۍ هم لارې شي .
نن مې
په دې پيسو بازار کې
دغزلو مجموعه واخيسته ،
بناړ نه
تر کلي پلۍ راغلم ،
ټول کتاب مې ولوست ،
نه زما نيمه گړۍ لاره وه
او نه ،
د گاډۍ لس دقيقې ،

بس
توله لار مې
له کتاب سره خبرې کړي،
نه د زاره گاډيوان چينغې
او نه ما لاره کې،
گام په گام،
حساب کړی دی،

نو ته اوس ووايه چې
گټه مې وکړه
او که زيان مې کړی
دلس يا دېرشو دقيقو،
لاره يوه شېبه شوه،
کورته چې راغلمه،
همدغه شعر مې هم وليکه ... !

جنگ

خداييزده كوم لور ته روان يو خبر نه يو
اوس په غېږ کې د توپان يو خبر نه يو
د رڼا او د تيارو په منځ کې اوسو
لکه وربځې سرگردان يو خبر نه يو

جادوگر وخت په مور داسې کوډې وکړې
اوس مو يو بل ته لاسونه نه اوږدېږي
فاصله زمونږ تر منځ ده ډېره کمه
خو دا زړونه مو د لمر غونډې ډوبېږي

ديو بل سترگو کې ډېر رازونه وينو
خو کوڅو کې اوس پاچا قاتل ماينام دی
هر گلاب خپلو اغزيو باندې وژني
دښکلا ددښمن هرې خوا ته پام دی

که ددې ياغي توپان غرور مات نه شي
دهبچا بېړۍ به بچ نه پاتې کېږي
فريادونه به يې ټوله نړۍ واوري
وار په وار به دا بناړونه ټول نرېږي

عظمت به انسان تر خلي سپک شي
هر سړی به تش د خپل هوس غلام وي
دسکې پر يوه مخ انځور د سولې
په بل مخ به يې تصوير د قتل عام وي

که دا جنگ د عقيدې که د ټکې دی
خو چې مخې ته يې سرونه پورته نه کړو
دا څپې به د غرو څو کو ته هم خېژي
که جنډو غونډې لاسونه پورته نه کړو.

زمور د ژوند پانې

لکه د ونو

دا تنکی پانې،

چې،

خانگو کې وټوکېږي،

شنې شي،

او د وخت په تېرېدو يې

بڼه ژېړه شي،

ترپ،

ورژېږي....

مور هم کټ مټ داسې يو.

دنيا کې،

وزېږېږو،

وغوړېږو،

لامو يو بل سره په ډکه خوله،

خندلي نه وي،

چې مرگی راشي

او د ژوند پانې مو ورژوي....

اوس هم په باد مين يم

زه لا هماغسي يم،

اوس هم په باد مين يم،

اوس هم،

تمام اوړی، په بام وید پرم،

اوس هم،

د پلار په زنگېدلي،

کت کې،

ټوله شپه،

اسمان سره خبرې كوم.

زه لا هماغسي تمامه شپه،

له ستورو سره مينه كوم
زه لا هماغسي،
د ستورو په مرگ،

چينغي وهم،
كړيكي كوم،
خان سره ټوله شپه تيارو ته،
بدي ردي وايم،
خه عجيبه، سړي يم
زه مې،
د مور،
دروغ، رښتيا
خپلو،
كوچنيو ماشومانو ته
ميراث كې پرېږدم
بس چې ماينام شي،

نو
دخپلې مور
يوه، يوه كيسه راواخلم،
زامنوراشی !
لورکی راشه،
بڼه نږدې پرېوځئ،
هغه دی وگورئ
اسمان کې،
هغه کټ وگورئ،
هغه خو ستوري بنیم،
تاسې لږ چوپ شئ !
دمورجانې،
يوه خبره مې راياده شوله
مور به مې هر ماښام کيسې کولې
زه چې ماشوم وم
ما به ټوله شپه اسمان ته کتل
مور به مې ويلې:

چې زامنو !
دا اسمان،
تر ځمکې ډېر بڼایسته دی.
هغه دی بڼه وگورئ،
هغه خو ستوري
چې یو ځای راټول دي،
هغه یو کټ دی،
یو زمری دی
او د کټ پښه کې اوزه تړلې
هغه دی بڼه وگورئ،
زامنو وگورئ،
اسمان
تر ځمکې،
ډېر بڼایسته دی.

هلته یو لمر دی
یوه سپوږمۍ ده،
او یوه گلله دستور و بنکاري

هغه دی وگورئ
په خپلو سترگو

چې سپوږمۍ
خومره بنایسته ده،

او په منځ کې یې،
خبره ده

خومره بنکلې بنکاري !!

مور به مې
دلته لږ څه چوپه شوله
مور به مې غلې شوله،
بنایي څه وپره
به یې زړه ته راغله،
خو مور به بیا لکه چنچنو
شور ماشور جوړ کړ
چې مورې !
گرانې مورې،
دا ته ولې داسې غلې شولې؟

موري، خبرې كوه!
موري سپوږمې كې نو دا څه دي
چې مور نه پوهېږو،

مور به مې بيا
غارې تازه كړه
او زموږ ماشوم
خيالونه به يې
ځان سره اسمان ته بوتلل
هغه ده بنه وگورئ
هغه سپوږمۍ ده

او په منځ كې يې
سپېڅلې ملايکه ناسته
تاسې ته بنكاري
او كه نه
تاسې لږ بنه وگورئ
هغه چې تې بنكاري
هغه درنيم

هغه سپېڅلې ملایکه ده
په لاس کې یې زرینه شپېلی
داسې شپېلی

چې ،

په اواز به یې دنیا لرزېږي

مور به مې بیا

لرې ټکنۍ غونډې شوه

مور به له ډېرې تلوسې نه

یو ځل بیا

مور ته په چیغو چیغو وویلي

مورې !

خوږې مورې

کیسه کوه رښتیا چې

دا اسمان

تر ځمکې ډېرښایسته دی

مورې راحۍ چې مور به هم

اسمان ته کډه وکړو

مور به مي ڪٽ ڪٽ
په خدا شوه،
او په مور به را خوره شوه
او يو يو به يي پر سرينگل ڪړو
بيا به يي ويلې:
نه، نه، بچيانو
انسانان
اسمان ته ڪله تلي شي
اسمان ته
لار دختو ڪله شته دي
اسمان د ستورو خاي دي
اسمان ته هغه خوک ورتلي شي
چي يي زړونه لکه لمر
لکه سپوږمي
لکه ليلا
لکه مجنون صفا وي
اسمان دميني خاي دي

مورِ انسانان يو
مورِ د مينې په چل نه پوهېږو !!!
مورِ د ځمکې په سر ټول عمر
له يو بل نه نفرت کړی دی
مورِ ته
اسمان په خپله غېږه کې
ځای نه راکوي
بچيانو غلي شئ
ويده شئ
چې اوس لمر راخيږي.....

ماشوم کاته

نن دې ماشوم ماشوم کتو ته حيران پاتې يم
بس د الله پاک قدرتو ته حيران پاتې يم

د چا تر زړه تلل که اسانه وي نو گرانه هم وي
د جانان سترگو غلچکو ته حيران پاتې يم

دغه رڼا زما شعور ته کومې خوا نه راغله
دېره تياره وه دې سپېدو ته حيران پاتې يم

خای د پنتو چې شي سکروته په ورغوي کې وږي
زه دې شډلو پښتنو ته حیران پاتې یمه

تمامه شپه مې په لمن کې لکه ستوري گرځي
د خپلو اوښکو سلسلو ته حیران پاتې یمه

په مستی راشي زما خیال کې تپې و تښنوي
ترنگ د رباب شرنګ د ښکرو ته حیران پاتې یمه

اجل

دا خو دې بيا زما خوښيو ته اجل راوړی
زموږ د ږنگ کلي په څپر دې ږنگ وربل راوړی

نه لرم څه چې دې ډالۍ کړم پښتني بڼايست ته
جانانه واخله يو مې زړه يو مې غزل راوړی

راځئ چې پرانيزوله ملا يې د مرميو چانته
چا يو تنکی زلمی ساتو ته د مورچل راوړی

د زړه وطن مې د تنکو هيلو په وينو ساتم
که نه وحشي غمو پرې څو ځلې يرغل راوړی

بڼايي چې ته مې هم اړ شوی يې غلام زړگي ته
چې دې بادار حسن غلام ته په درشل راوړی.

کاینات

خه مینه گرکي کاینات دي

خومره بنکلی ژوند دی

تمامه شپه

ستوري ، سپوږمی

راسره مینه کوي

چي سپېده دم شي

بلبلان راته

خوږې خوږې خوږې نغمې غږوي
او باد
ورو ورو
د تنکو ونو پانې ونځوي
سهار کې لمر
په خپلو تاندو
او نازکو طلايي گوتو
زما بدن لږ و تخنوي
چې مخ ورو واړوم
په سترگو کې موسکي وي
تر ما مخکې
راته ووايي
سهار دې په خیر.

انتقام

له بل چا نه له خپل گربوانه انتقام اخلمه
ددي بایللي جنگ له خانه انتقام اخلمه

ددي بازار په سوداگرو مې لاس نه برېږي
له خپل بېوسه شان ارمانه انتقام اخلمه

چې سترگې مړې واړوې اور مې په زړه ولگوي
يو ورځ به ستا له دې حيا نه انتقام اخلمه

اوس دې په لاس کې د بنکلا هغه رنگونه نه شته
اوس مې زړه نه کېږي چې تانه انتقام اخلمه

لېونی فکر غولوم ژړا کې وخاندمه
په دغه چل ستاله سودا نه انتقام اخلمه

دبتو کې وایمه سندرې ښار کې غلی ګرځم
هره ورځ داسې له دنیا نه انتقام اخلمه.

د زړه زلزله

لامې فکرونه غولوم لا دې د ځان گنمه
لا دې نغمو کې يادوم لا دې جانان گنمه

خدايزده چې څه مې زړه ته راشي زړه مې ولړزوي
زه خو د زړه زلزله وېره د ايمان گنمه

پرېږده له سترگو مې خپې د اوبسکو وبهېږي
زه بارانونه پېرزوينې د اسمان گنمه

وخت که ماښام وي که سحر خو چې بېلتون راوړي
غماز که تورو وي او که سپين زه يې شيطان گنمه

ته وايه بس دی شو ترسره دې ارمان شمسزیه
زه وایم نه، زه خو نیمگړی خپل ارمان گنمه.

زخمي كلونه

نه مې هغه خوږې كيسې او نه مې شپې هېرې دي
نه مې سپرلي كې د بلبلو ترانې هېرې دي

دبنار كوڅو كې هرڅه شته اشنا غرونه نه شته
ځكه مې وينو نه پخوا غوندي جذبې هېرې دي

اوس مې هم ياد دي د خپل تېر عمر زخمي كلونه
گومان ونه كړې چې له مانه ستا وعدي هېرې دي

چې په نغمو يې لوبول د ولو شنه بناخونه
اوس كليوالو نه د سيند مستې خپې هېرې دي

وخته له تا سره زما لوبه لا ختمه نه ده
لږ صبر وکړه ما نه خپلې ارادې هېرې دي

شمسزيه شته مو لا په زړه کې د ايمان بخره
خو تش له مور نه د احساس بلې لمبې هېرې دي.

د گورگرو بازار

د لېونیانو دخبرو بازار وگوره اوس
د بېرسرو قلندرو بازار وگوره اوس

چې په یوه تنگه به نه اخیست چا دې کلي کې
زموږ د اوبنکو مرغلو بازار وگوره اوس

هغه زما د بولی غږ و چې اسمان ته جگ شوې
راځه د خپلو سوداگرو بازار وگوره اوس

څنگه دې اخیستې له موږ نه د سکرو په بیه
زموږ د غرونو د نښترو بازار وگوره اوس

سړ کال باران وشو دغرو لمنې وغورېدې
راشه پکتیا ته د گورگرو بازار وگوره اوس

شک

نږدې که نه وي له هېچا نه دومره لرې نه دی
په تا مین گوره له تانه دومره لرې نه دی

خیر لېونی به نه یم یاره خو ستا شک منمه
زموره کور هم له بیدیا نه دومره لرې نه دی

چا ویل زما لاس د سپوږمۍ تر زلفو نه رسېږي
دغه خبر خو له امکانه دومره لرې نه دی

مینی دې خومره لوی کمال وکړ شاعری یې کړمه
اوس مې هنر ستا له ښکلا نه دومره لرې نه دی

دمینې لاروي

کله ځان سره په جنگ یو کله خپلو کې پخلا یو
نه خبر په ابتدا یو نه خبر په انتها یو

مور دمینې لارويو سل ترخه جامونه څنلې
دلته سل ځله مړه شوي یو او سل ځله پیدا یو

په بدل کې یې له خدایه دې وطن ته سپرلی غواړو
لوی واړه چې لکه وریځې په سلگیو په ژړا یو

دا منم درسره مور د غرو او دښتو ساده خلک یو
خو ظاهر او په باطن کې ائینې غوندي صفا یو.

دنياست قدر

جانانه ژوند دی چاته ژارم چاته وخاندمه
تیاره کي ناست یمه خپه، رناته وخاندمه

ستاد دنیاست قدر به یاره دومره بس وي که نه
چي ستاد هر ظلم بدل کي تاته وخاندمه

دشپي شبنم غوندي اورپرېم په گلونو باندي
سهار کي ستوری شم فاني دنيا ته وخاندمه

چې ماته گوري لږ موسکۍ شي سترگې مړې واپروي
زړه کې مې پټ د جانان دې جفا ته وځاندمه

زموږ دکلي منع ته راشي بل ته لاس ورکوي
له ډېره غمه د يار دې سزا ته وځاندمه

دمينۍ زور دې اوس تر دې حالت ته راوستمه
له مجبورۍ دې هرقاتل ادا ته وځاندمه

د جذبو غوندي خبرې

هغه چې ته به يې گواښلې اوس دې خيال هم کوي
ته چې راځي ستا د راتللو استقبال هم کوي

داسې وخت راغی فرق د دوست او د دښمن نه کېږي
دلته دې وژني هلته ستا د ژوندون سوال هم کوي

خه زورور دي ښکلي هرڅه کې چېر خوندي ورکوي
په رڼا ورځ درنه زړه پټ کړي بيا جنجال هم کوي

دېر شاعران به د ښکلا له ښاره تش لاس وځي
که څومره ذکر د بېلتون او د وصال هم کوي

شمسزی چې څه وايي جذبو غوندي رښتيا يې وايي
که نه خبرې خود تور بازار دلال هم کوي

د غم لمر

لرې ولاړ وم د ورتللو په چل نه پوهېدم
رښتيا به وايمه دښکلو په چل نه پوهېدم

فکر مې نه و سين د سترگو کې يې پرېوتمه
بيا نو تر ډېره د وتلو په چل نه پوهېدم

ستا انتظار کې غلی ناست وم ستا په څېر نه ومه
زه د وعدې د ماتولو په چل نه پوهېدم

ته رانه لاړې زه دې داسې ځای کې پرېښودمه
چېرته چې زه د اوسېدلو په چل نه پوهېدم

شمسزیه دې کلي کې هغه د غم لمر ومه زه
چې ماښام هم د پرېوتلو په چل نه پوهېدم

راز

زما ژوند بنکاري
کوم راز دی

او

څه راز شته زما ذات کې

زما ورځې

شپو کې ورکې

او شپې ټولې

په فرياد کې

دا ټکرې

چې خورم بنکاري

زما لاس دی د چا لاس کې

پته هېچا ته هم نه شته

پټې مې څه دي په وسواس کې

رقيبانو ته مې وايئ

چې په خپل حال مې لږ پرېږدي

يوه ورځ به دا بناړ لولي

څه ضرور زما په ياد کې.

زه هم د گل په شان وم

له ځانه درته گران وم يو خو شپې ورځې مخکې
زه هم دا ستا جانان وم يو خو شپې ورځې مخکې

راپرېوتم له برمه د چا د سترگو بنسکار شوم
يو ستوری د اسمان وم يو خو شپې ورځې مخکې

چې سره گلونه وينم په خيال کې مې را گرځي
زه هم د گل په شان وم يو خو شپې ورځې مخکې

دا هم د وخت گردش دی چې هېر شومه له خلکو
موضوع د هر داستان وم يو خو شپې ورځې مخکې

اوس هره ورځ راځې خو زما زړه کې ځای نه شته
ددې کار په ارمان وم يو خو شپې ورځې مخکې.

دروغ

بلا دروغ غلي دي ستا د سوگندونو شاته
لكه اغزي چې چوپ ولاړ وي د گلونو شاته

زما او ستا د راز خبرې بنار ته ووتلې
بنكاري شوک پت و ددې خړو دپوالونو شاته

داسې يو وخت و چې نغمې زما په نوم جوړېدې
اوس نو يادېر مه د اوښكو دسيندونو شاته

ستا د خدا تر شا د غم د پاچاهۍ تصوير دى
توره تياره بنكاري د ستورو د مخونو شاته

چاچي زموږ له بېوسيو سره لوبې وكړې
پت د خداى قهر و زموږه د اهنو شاته

شمسزيه ستا تر كوره دومره ژر راتللى نه شو
د چا پوكى و د لمبو او د اورونو شاته.

د بابل جادوگر

وروسته تر دې درسره داسې رقابت کومه
ته له ما کرکه کوه زه به محبت کومه

تاته به ښه ښکارېده زه دې له زړه وويستمه
خو زه پښتون يمه د خپل مېلمه عزت کومه

په خپله خوښه زه د گل په دام کې ونښتم
څه ضرورت دی چې به چا ته شکايت کومه

زما د سپينې تورې مخې ته بېوسه شولو
دسر دښمن سره مې ځکه شرافت کومه

دجانان سترگو کې اوسېږي د بابل جادوگر
شمسزیه نور ترېنه په زغرده بغاوت کومه.

گونگی کرینې

زما او ستا راز دې زما او ستا په زړونو کې وي
هره موضوع نه کوي خوند چې کتابونو کې وي

ته دې لاس راکړه چې دا گونگی کرینې ولولمه
که څه زما او ستا په باب ستا په لاسونو کې وي

چې سترگی پتې کړمه هر څه رانه لرې تښتي
یوازې ستا غم مې ملگری په خوبونو کې وي

زه چې په کومه وينا خلکو ښار نه وويستمه
سبا به دا د وخت په ټولو نصابونو کې وي

اوس هغه خلک هم زموره د پښو پل وړانوي
هغه چې غلي ناست زموره په محفلونو کې وي

شپلو خلکو کې موندلی شې گوهر د وفا
شمسزيه خومره قيمتي کاني په غرونو کې وي.

خرابي

ته چي موسم غوندي ساعت کي بدلېدي جانانه
سهوه دي وکړه چي زما زړه ته راتلي جانانه

زه که اغزي يم نو لمن دي رانه لرې ساته
که زه گلاب يمه وربل کي به مې ږدي جانانه

هېڅ پروانه کړي چي سپورمي اولمر مې واک کي نه دي
دا به وي ډېره چي زما دي ورځي شپي جانانه

ته لکه سیند یې سم او غرستا د رضا تابع دي
خوبسه دې خپله ده په کومه خوا چې ځې جانانه

پوهېږم نه چې دا شهرت که رسوایي ده زما
هر چېرته شته زما د مینې اوازې جانانه

شمسزی خر پر دی خو په زړه کې مینه ډېره لري
په خرابو کې پیدا کېږي خزاني جانانه.

غمجنه رخصتي

پرون جمعه وه رخصتي وه گراني

ما مي د خيلي کوټي ور

خان پسي وترلو

غوښتل مي تاته

پس له ډبرو مودو شعر وليکم

خو شعر؟! !!

شعر هم تا غوندي

مغوره بناپېری ده گراني

شعر په کومه ورځ چې زه لتوم

نه يې وينم

پرون جمعه وه رخصتي وه گراني
ما مي د خپلې کوټې ور
خان پسې وتړلو
غوښتل مي تاته
پس له ډېرو مودو شعر وليکم
خو شعر؟! !!

شعر
ونه ليکل شو
زه مي،
د خپلې الماری
مخې ته ودرېدم،
زړه مي و داسې يو کتاب پيدا کړم
چې مي،
د خيال بناپېری،
وتښنوي وينه يې کړي
خو ته پوهېږې گراني؟!
زما په ډکه الماری کې لاس

پر هغه ډایری ولگېد
زما له کومې ډایری نه چې ته
وېره لرې
زما له کومې ډایری نه چې ته،
کرکه لرې

باور دې کېږي که نه؟
چې ته مې یاد شوې
زه مې هم
له خپلې تورې ډایری نه
لږ څه ووېرېدم
لاس مې راکش کړو
خو په دې شېبه کې ترې شو
ډایري پر ځمکه پرېوتله
د ډایری منع نه،
د هغه وچ گلاب
پانې هم تويې شولې
چې مې تر اوسه هم

ددې گلاب خښتن لا پېژندلی نه دی

اخ !

دا گلاب خو رانه ورژېده

ما ویل چې

زه به دا گلاب،

تر ډېره عمره ساتم

ما ویل چې

زه به یې

خښتن ته،

د گلاب بدل کې زړه ورکوم

اخ !

دا مې څه وکړم؟

دا ولې وشول؟

په خدای باور وکړه

چې ډېر خپه شوم

لاس مې ور وغځاوه

مات گلاب مې

بېرته ډایری کې کېښود،

او ډايري سره
ورو ورو
د رڼا خواته راغلم
اوس مې نو وغوښتل
د تېر ژوند پانې،
يو پربله وارومه
اه! دا څه دي؟!
[ماته يادگار وليکه]
ما په غياب کې
ستاله شعر سره مينه کړې
ما مې و ذهن کې
دا ستا خيالي تصوير جوړ کړی
ښه شو چې ومې ليدې
ما ته يادگار وليکه.....
دا مې،
دهغې ډايري،

د لومړي مخ
کړينې وي
هغه چې ته اوس،
ترېنه کرکه لري
هغه چې ته اوس،
پرې نیوکه لري
تر لږ سوچ وروسته مې،
ددې ډایری،
نورې پانې واپولې
اوهو !

دلته خو هم
دا ستا په لاس
لیکلي توري شته دي
دا نو پوره دوه میاشتې وروسته
لیکل شوي
هغه توري دي چې:
زه او ته درې ورځې خپه وو

خلورمه ورخ
په سترگو کې،
موسکي شوي راته

غلي دې ځان سره،

دا شعر وويل

نه مې ته شي هېرولای

نه زماله خياله وځي

څه پخلا به شو جانانه

زه هم ستړی ته هم ستړی

په خدای باور وکړه،

چې :

ډېره ځور وونکې شوله

زه مې،

له خپلې ډایري نه رښتیا و وپرېدم

ما ته مې خپله ډایري

ورکې شېبې یادوي

زه نور د خپلې ډایري

پانو ته نه شم ليدای
ورو مې دخپلې ډايری و زرونه وتړل
او بنده مې کره

په سوچ کې لارم،

پر خای وغځېدم

اوس نو خوب هم نه راځي

او شعر هم رانه غی

جیب ته مې لاس کړ،

چې سگرت و باسم

ويې حکم

يوه شېبه پر دې تېره کړم

سگرت مې ولگاوه

ما د سگرتو د لوگيو ننداره کوله

په همدې خيال کې وم

يو سپين مروند را وغځېده

غوښتل يې خپلې تنکې گوتې

د سگرت په انگار و سوزوي

خه کوي؟

خوک يي؟

اف؟؟!

د سگرتو شکل دې نه خوښېږي؟؟

ماله دې وېرې

چې غيبي مړوند دې اور وانخلي

سگرت د باندې وار کړ

بيا مې دخپلې

ډايرۍ پانې راواړولې

اه!

خه غمجن انځور دی!!

دا خه ترخه توري دي

په ډايرۍ کې مې

له دې نه وروسته،

هېڅ هم نه شته

فقط پنسل باندې جوړ شوی

يو تصوير دی

چې يې پورته دي جوړه لاسونه
دغه زما د ډايرۍ
هغه وروستۍ توري دي
چې په وروستي ورځ ته خپه شولې
او دادې وويل:
زه نور هېچا سره،
نه شم جوړېدلای
اخ!
دا مې څه وليدل؟
دا نيم بيتي،
او دا جوړه لاسونه!!
ما خو ويلي وو
ددغې ډايرۍ کړينو ته نه گورمه
اخ!
دا مې ولې واخيست
بېرته مې خپله ډايري
په المارۍ کې کېښوه

او الماری نه می
دویم حل،
د کتاب پر خای
راډیو واخیسته
ورک یې کره
نور د کتابونو پانې نه لولمه
د هر کتاب لفظونه ماته
خپلې تېرې خاطرې یادوي
اوزه
د تېرو خاطر و تصویر لیدلی نه شم
دا راډیو ډېره ښه ده
غوښتل می دا حل
په راډیو پام بلې خواته یوسم
راډیو می ولگاوه
له لگولو سره سم
زما راډیو کې دا سندره راغله
زه نور هېچا سره نه شم جوړېدلای

که نه خومره خومره بنکلي دي جانانه
اخ په راډيو کې هم
هماغه غم دی
د چاله لاسه،
چې ما خپله ډايري پته کړه
زه نور له دې کوټې نه لرې تښتم
تر دې کوټې پورې يې هم
غيبې لاسونه رسي
تر دې کوټې پورې يې هم
پت او اوزونه راځي
زه نور
له دې کوټې نه لرې تښتم
زه نور
په خپلو رخصتيو کې صحرا ته ځمه !!

ازادي

زموره غرونه توپان (۱) نه پېژني
زموره غره ته چې بنامار (۲) راشي
نو تور کانی شي

زمور شملې
زمور گامونه
په وحشي سيليو (۳) نه کرېږي
ما او دې غره ته
پورې سيند

هغې کوچۍ
دغې شپېلۍ
پېړۍ پېړۍ
دغیرتونو ترانې ویلي دي
موربه ټول عمر
ددې لوړو غرو گټونو ته
په وړي نس
دعشق او ازادۍ مستې ټپې کړې دي
دا غرونه نه ایلیري
دا غرونه نه نریري
توپانه لاره کړوه
زموربه غرونه توپان نه پېژني !!!!!

تیلیفون

دېره موده وروسته دې

غریبه تیلیفون کې اورم

تا خو ویل:

زه مینه ناک څښتن،

له مینې جوړه کړې یمه

تا به ویل:

زما زړگی،

د مینې کوردی

د نفرت شپه په کې نه تېرېږي

نو گرانی!
دا یوه پوښتنه کوم
دا دومره وخت تېر شو،
نه لیک
نه تیلیفون
نه دې ایمیل رالپږه
زه خو حیران یم
چې ستا زړه کې
دا لوی غرد کرکې څنگه ځای شو...؟؟

کلی

خه موده مخکي نه جنگ و، نه جگره وه
دا مو کلی دا مو کور دا مو دپره وه
شنه طوطیان وو گرځېدو په چنارونو
هسکو هسکو شنو درو کي به مو شپه وه

په دې پورې غره به ټوله ورځ باران و
نڅېدل به يې لمنو کي گلونه
دسین منځ کي سپینې زانې گرځېدلې
اورېدل نه پرې له پاسه سره اورونه

هره ورځ به راپرېوتې بساپېری وې
د چينې غاړه به ټوله رنگينه وه
چا خورل د چنار څانگو کي ټالونه
چا به لاندې جوړه کړې ننداره وه

لږ څه وړاندې شنډه ونه پخوانۍ وه
په کې ځوړندې وې ځالي د مرغیو
خو ترې لاندې دبابا ټوخی ژوندی و
چا یې نوم اخیستی نه شو د بچیو

هغه پورې نږدلی زیارت وینې
اوس یې نه بنکاري گنبدو کې کوترې
انسانان وو خوبیا ستوري د اسمان شول
هره شپه به پر دوی شمعی بلېدلی

ددې کلي که خانان که ملنگان و
یو تر بله د زاړه چلم یاران و
په یو ډنگ د نغارې به سره غونډ شول
که به غږ د خوشالی که د خپگان و

دملا او د سپینریري پرې امین و
فیصله که د جومات که د حجرې وه
دنگ کار کې به یې وینې جوشولې
که تپه د لوپټې که د شملې وه

ددې کلي که ملا و او که رند و
ژوند د سولې، سوکالی یې لوی ارمان و
تصور د بېلتانه چا سره نه و
ټول سکه بچي د یو افغانستان و

دا اوس هم هماغه کلی هاغه قام دی
زور ملا د همغه ممبر امام دی
هره ورځ وینه په وینو مینځل کېږي
رڼا ورځ یې په خپل ځان باندې ماښام دی

د نفرت زړی هر زړه کې کرل کېږي
په هر سر پردي فکرونه تپل کېږي
خنجرونه پټ لاسونو کې ځلېږي
که څوک سوچ کړي ديووالي وژل کېږي

هغه څوک چې د الوت لري وزرونه
هغه الوزي او پرېزدي شاته غرونه
هغه نور چې ځواک يې نه شته او خواران دي
په يوه خيټه ډوډۍ جنګ ته روان دي

د چينجو په شان په خپل منځ کې خوړل کړي
شعارونه يې دي خپل خو کار د بل کړي
مشران يې ټول دخپل بادار په امر
هم گوانبل کړي، هم تړل کړي هم وژل کړي

باران

خه بڼه د باران خاڅکي شي پيدا په ترنم
ژوندي په ترنم شي، ورکړي سا په ترنم

نښترو ته د غرونو اسماني سندرې وايي
زموږ درو کې گرځي تل هوا په ترنم

ته شرنگ د شنو بنگړوکړه، زه به خرپ د سپڼې توري
گټو به که خدای کاندې هر غزا په ترنم

زمور د چم د نجونو له پخوانه دا عادت دی
بښېرې په ترنم کوي، دعا په ترنم

پیغام دې سندرېز کره چې فکرونه ورته گډ شي
له تورو تیارو وباسه دنیا په ترنم

شمسزیه د جانان له زورور سوگنده تېر شوم
توبې مې واړه ماتې کړې بېگا په ترنم

سپرلی

خو ورځې سپرلی شي بېرته بیا هوا بدله شي
شپې اوږدې اوږدې شي د دنیا فضا بدله شي

یاره ستا دا زړه خو لا تر اوسه هم په باد رپي
لږ وخت کې دې خو ځلي ژړا خندا بدله شي

سیوری د گناه دې د خپرې رنایي تته کړي
ته چې دروغ وایې ستا د مخ رنیا بدله شي

خدایزده دا به ولې! نوم د غله خاین چې اخلمه
بس د ځینو خلکو د خپرو ځلا بدله شي

اوبنکې

ستا په سترگو کې دي اوبنکې زما زړه کې زلزله ده
يوه وېره درېسې ده يوه وېره راسره ده

ستاتر سترگو خوزه راغلم اوس مې زړه پورې ته بوځه
لويه لاره ما وهلې، پاتې لنډه فاصله ده

ته خو لمريې تا د تورو تيارو درد ليدلی نه دی
لږ ما بنام نه وروسته راشه چې دا شپه څومره ترخه ده

بس کړه بل ځای کې بيا وايه دا غزل د ژوند او مينې
په دې ښار کې امن نه شته ددې ښار برخه سپېره ده

همزولي

ما څه ويلي تا منلي وو را ياد شول راته
والله له ياده مي وتلي وو را ياد شول راته

دمحبت سزا يي نيم عمر بېلتون راکړله
يوازي وينې شپې ليدلي وو را ياد شول راته

سپورمي له ما سره د درد زړه رشته وويسته
ستورو له ما سره ژرلي وو را ياد شول راته

يو غږمي واورېدو ناخاپه مي څه زړه کي تېر شول
کت مټ يو څه مي اوريدلي وو را ياد شول راته

شمسزيه زه يم او زه يم، بيا هم زه يم ښار کي
څه ښه همزولي مي د کلي وو را ياد شول راته

مرگ

دا هم ډېره سخته وه چې زه له تانه لارمه
سا دې د وجود ومه خو اسانه لارمه

ستا په بېلتانه کې مې مرگ سترگو ته راغلی و
هر ساعت به ما ویل چې اوس له ځانه لارمه

خوښ یم چې د چا د ارمانونو قاتل نه یمه
دا به مې لوی ویار وي که له دې دنیا نه لارمه

زه لکه غریبه اوبنکه هېچا را ونه کتل
څاڅکی، څاڅکی، څاڅکی ترزخمي گړپوانه لارمه

تا راته پټ پټ کتل ما سترگې اړوی نه شوې
بله چاره نه وه اخر زه حیا نه لارمه

يارانه

چا چې ساتلم د ملگرو له پرې نه لرې
هغه اوس ځان ساتي زما له يارانې نه لرې

مور لېونو سره که مينه کوي شرط يې دادی
زرگی به ساتې په منگول کې له سينې نه لرې

اوس داسې وخت دی څوک د چا د زړه درد نه خپلوي
رڼا يې خوښه وي ځان ساتي له ډپوي نه لرې

خیردی مابنکار کره خو ذليله مرگ مې نه خوښېږي
د دام کرې دې کره ځورنده له دانې نه لرې

مننه او کورودانی

له بناغلي صديق كاوون توپاني خخه د زړه له کومې مننه
کوم چې زما د ژوند پر پانويې هم خپل نظر وليکلو او هم
بې د چاپ د لگښت په ورکولو سره ددغو پانو ټولگه تر
تاسې در ورسوله، کور بې ودان خدای (ج) دې ورته
اوږد عمر ورکړي.

په درنښت

شمسزی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**